

Twiggy Bossuyt

niko
& nico

Houtekiet
Antwerpen / Amsterdam

1

Ik word vantussen de lakens geplukt. Iemand gooit me als een lappenpop over zijn schouder. De koude vrieslucht maakt krasjes in mijn neus. Ik ril. Daarnet nog droomde ik van een gemaskerde man met een mandje onder zijn arm, een huilende barones, en een wolk van vlinders die haar weer blij maakt.

Iemand foetert. Speekselspikkels prikken in mijn nek. Waar ben ik?

‘Laat dat kind hier.’ De stem van mijn oma.

Ik weet het weer. Dit is het oude huis van mijn oma, met krakende vloeren en koude kamers, boven een café waar mensen zingen en dansen, drinken en brallen. Mijn broertje en ik moesten naar bed, omdat het al zo laat was, omdat papa nog niet terug was van zijn kroegentocht.

‘Leg dat kind terug in bed. Kom haar morgen halen.’ Oma staat onderaan de trap.

Ik begraaft mijn hoofd onder de jas. Er zitten geurtjes verstopt in de trui eronder. Van gevaarlijke drankjes en sigaretten. Het zondagse parfum van papa. Dat waar mama woest van wordt.

Bij elke stap schuurt de rits van zijn jas langs mijn wang. Papa's adem plakt in mijn nek. Hij wankelt, dus klem ik mijn armen om zijn nek. Bij het afdalen waggelt hij van links naar rechts. Zijn armen botsen als rubberbanden tegen de wanden van de steile houten trap. Die is zo oud dat de bovenste randen van elke tree zijn uitgesleten. Ik stop met ademen. Een paar weken geleden zijn we van boven tot helemaal naar beneden gestuiterd.

'Laat mij erlangs.' De stem van papa klinkt krikkemikkig.

Ik kreun en draai mijn hoofd naar oma. 'Ik wil bij jou blijven.'

Oma streelt zacht over mijn haar. 'Dat kind heeft het koud.'

'Ze moet morgen naar school. Laat mij erlangs. In de auto is het warm. De motor draait al.'

Oma doet een stap naar achteren en grist een gehaakte sjaal van de fauteuil. Ze drapeert de driehoek om mijn schouders. 'Niet te snel rijden.'

Papa verlaat de living, stiefelt door het verlaten café en smijt de deur achter zich dicht. De bel klingelt uitzinnig. Aan de deurtrede glijdt hij alsnog uit, maar hij laat me niet los. Daar liggen we. Papa is de rugbyspeler, ik ben een kegelvormige bal. Hij sukkelde weer overeind en loopt naar de ronkende auto. Na wat gestuntel opent hij zijn portier, klapt zijn zetel naar voren en wurmt me op de achterbank. 'Slaap maar.' Hij plooit de sjaal zo goed mogelijk rond mij. Nog voor hij zich achter het stuur heeft gemanoeuvreerd, krijgt hij een mep.

Ik maak me zo klein mogelijk en snik geluidloos.

We vertrekken.

‘Klootzak! Je kunt het niet laten.’ Mijn moeder tiert en slaat en snikt.

De auto slingert door de donkere straten, zwaait ver-
vaarlijk in de bochten en sputtert bij elke nieuwe oorveeg.

‘Stop ermee! De kinderen...’

Ik probeer in de wolk van vlinders te verdwijnen, maar het lukt niet. Bruno is wakker geworden. Mijn kleine broertje doet wat hij het beste kan: jengelen. Meestal lukt het hem dan om onze ouders te doen stoppen met waar ze mee bezig zijn. Nu niet. Ineens vliegt het rechterportier open. Een ijzige kou slaat naar binnen.

‘Wat doe je?’ roept papa. Hij trekt aan mama’s mouw.

Een knal! Hebben we iets geraakt? Mama springt naar buiten. Hij remt. De banden piepen en de auto komt tot stilstand. Ook mijn hart staat stil. Waar is mama? Ligt ze op straat? Heeft ze pijn? Is ze dood?

SKWIET?

- *Wie ben jij?*
- *Dat kind.*
- *Waarom huil je?*
- *Omdat ik je gevonden heb.*

2

Papa opent zijn portier, stapt uit en loopt langs de auto. 'Ben je gek geworden!'

Ik kijk door de achterraut. Papa reikt mama de hand. Zij slaat die weg, krabbelt overeind en schreeuwt: 'Ik haat je!' Ze rent naar een huisje met een oprijlaan vol kiezels en leunt met haar rug tegen de witte muur.

Ik knijp mijn ogen dicht. Geen wolk van vlinders. Nog steeds niet. Alleen een witte muur.

Papa komt bij haar staan, gekromd, met zijn handen op de knieën. Hij praat bedaard en wijst naar de auto. Mama schudt haar hoofd, trommelt op zijn schouders, snikt en slaat haar handen voor haar gezicht. Hopelijk maakt ze niet te veel lawaai. Hopelijk worden die mensen van dat huisje met die witte muur niet wakker. Hopelijk is dit snel voorbij. Mama glijdt langzaam naar beneden langs de witte muur, tot op haar hurken. Papa gaat naast haar zitten tegen die witte muur. Ze staren voor zich uit. Bruno stopt met jengelen. Hij legt zijn handjes tegen het venster en likt het glas schoon.

Opeens klinkt er een raar geluid. Niet van mama. Niet

van mijn broertje. Het komt van buiten de auto, aan de voorkant. Een vreemd soort piep. Iets hoogs, iets met haast, pijn misschien, iets met smeken? De lampen schijnen in twee uitlopende bundels vooruit. In de plas geel licht ligt iets plats, iets ronds, iets bruins met een dotje rood.

‘Ik ben zo terug,’ zeg ik tegen Bruno.

‘Ik ook mee,’ dreint hij.

‘Nee! Het duurt niet lang. Ga liggen en sluit je ogen. Straks gaan we naar huis.’

SKWIET?

‘Ik mee!’

‘Stil nu!’

‘Ik mee!’

SKWIET?

Ik gluur naar mama en papa. Ze zitten nog steeds tegen de witte muur voor zich uit te staren.

‘Laten we een liedje zingen.’ Ik begin zachtjes: ‘In het bos daar staat een huisje...’

SKWIET?

‘... keekeensdooreen...’ Mijn broertje brabbelt-zingt verder.

‘Goed zo. En kijk maar door het vensterraam. Zing het liedje voor mama en papa. Dan zullen we snel weer verder rijden.’

SKWIET?

‘Kwamuaasjeaannulopen. Kloppe-eve-op-ut-raam. Elp-mij elpmij uiteno.’ Mijn broertje zingt uit volle borst.

Ik open voorzichtig het portier en glijd naar buiten.

SKWIET?

Voor de auto ligt een plat bolletje. Het beweegt zachtjes op en neer. Ik kniel ernaast. Er zit een snuitje aan, met een toefje rood op. Bloed.

Ssssskwiet.

'Ssst.' Ik streel de vacht. 'AUW!'

skWIET!

'Niko!' Papa springt op. "Terug in de auto. Snel!"

Ik gris het bolletje mee, ren naar de wagen, rol het dier-tje in de gehaakte sjaal en leg het onder de bank.

'Kommaarinmijhuisjeklein, zaludankbaarzijn.' Mijn broertje legt zijn handen op het hart en buigt naar voren.

- *Hoe heet jij, egeltje?*
- *Nico.*
- *O, wat leuk, ik ook.*
- *Nico met een c.*
- *Ik ben Niko met een k. Ben jij ook een meisje?*
- *Ik ben wie ik ben.*